

Lange bood ik tegenstand,
 Eindlijk ben 'k gezwicht:
 Eerst als de oude mensch versterft,
 Ziet de nieuwe 't licht.

En zoolang gij dit niet kent:
 Sterf om te herleven,
 Zijt gij slechts een trage gast
 In dit arme leven.

Naar Goethe.

Naar een ets van H. E. Rodenburg

Bakenesserkerk te Haarlem.

VOOR DEN AMATEUR-FOTOGRAAF

FOTOGRAFEEREN DOEN WE ALS REGEL bij „vlagen.” Vooral 's zomers natuurlijk, wanneer we gepakt en gezakt naar buiten gaan om van Gods wonderde schepping te genieten. Maar in den winter blijft het toestel doorgaans in de kast. Er is minder licht, zoodat men dikwijls geen moment-opnamen kan maken, die juist aan een aardig groepje iets los' en natuurlijks kunnen verleenen; in de donkere kamer staat meestal geen kachel, zoodat het experimenteren ook al geen groote aantrekkingskracht heeft. En ten slotte zijn het slechts de echte liefhebbers, wie het om de kunst van het fotografeeren te doen is, die zoo ver gevorderd zijn, dat ze ook in het stemmige seizoen, met zijn fijne nuanceeringen en teere contrasten, kans zien om fraaie natuuropnamen te maken.

En toch is het dikwijls mogelijk, ook bij minder gunstig licht nog moment-opnamen te maken, waartoe in den winter bijvoorbeeld het ijsvermaak nog al eens aanleiding kan geven. Men heeft dan kans op een onderbelichte plaat; — doch, wanneer men daar nu maar bij voorbaat rekening mede houdt, is er heel dikwijls een bruikbaar negatief uit te maken.

Daartoe baadt men de plaat, vóór de ontwikkeling, gedurende 1 à 2 minuten in een oplossing van 1 gram gewone hypo op 2½ liter water. De plaat wordt daarna ontwikkeld met ijzer-oxalaat-ontwikkelaar, waarin het beeld in alle details te voorschijn treedt. Lang ontwikkelen, en zoo dit geen resultaat geeft, op de gewone manier versterken.

J. CL.

„BARTIMEÛS”

EEN ZONNIGE WINTERMIDDAG IN EEN DER schoollokalen van „Bartimeüs” te Zeist. En voor de klas, vlak vóór de kaart van Indië, een kleine, blinde jongen. „En wijs nu eens Bandoeng, want daar heb ik ook gewoond.” De mijnheer van het Bestuur, gemakkelijk achterover leunend in de schoolbank, kijkt met genegen belangstelling, hoe het kereltje het hem leveren zal. Het kereltje levert 't hem goed, daar valt niets op af te dingen. Met zijn kleine handen, van die echte tasthandjes zijn het, wrijft en grijpt hij over het bord, waarop de eilanden zijn nagebootst met uitgesneden stukjes linoleum. Hij strijkt nu over het groote langgerekte stukje linoleum heen, dat Java voorstelt. En hij voelt, terwijl hij aandachtsrimpeltjes in zijn voorhoofd trekt, naar het koperen knopje Bandoeng. Ha, daar heeft hij 't! Hij vindt het fijn, het kereltje, want het is toch altijd wel leuk om te laten zien, dat je al zoo knap geworden bent...

En zoo wijst hij maar verder: Soerabaja, Djokja, Fort de Kock, — het is waarlijk een lust, om te zien, hoe die kleine, blinde jongen zijn zaakjes kent... Eindelijk ontslaat de meneer hem en mag hij weer gaan zitten. Met zijn tasthandjes zoekt hij zich den weg door de banken heen. Hij komt precies op zijn plaatsje.

En dan krijgen anderen hun beurt. Nu is er een van de grooten bezig om voor te lezen uit zoo'n groot, eigenaardig boek met allemaal heel kleine bultjes erin. Die bultjes zijn z'n letters. Eén zoo'n bultje beteekent a, twee onder elkaar is een b, twee naast elkaar een c, en zoo maar door, allerlei variaties. Al die bultjes zijn ontstaan doordat er aan de andere zijde van het blad een prikje in het karton gegeven is. Natuurlijk, dat wordt dan aan dezen kant een bultje. Dat noemt men Brailleschrift, en die mijnheer Braille, die het uitgevonden heeft, verdient wel een standbeeld, want zijn uitvinding is een zegen voor de blinden. Nu, deze jongen leest hardop uit zoo'n boek, een Fransch boek is het, en hij doet het bijna zonder haperen. En hij vertaalt

Een les in Aardrijkskunde

het zo waar ook bijna zonder haperen. Het is waarlijk een knappe prestatie en menig H.B.S'er mag probeeren, het zóó goed na te doen.

En dan komt er weer een ander en vertaalt uit het Engelsch. En nog een ander doet het uit het Esperanto. De bezoekers krijgen zoo langzamerhand den indruk, dat zij de onvolwaardigen zijn en niet de kinderen, die zoo iets presteeren. Want zulke kinderen noemt men in den technischen stijl van de statistiek-wetenschap... onvolwaardigen. Nu, het zal met deze onvolwaardigen nog wel schikken. Dat merkt men overal, als men loopt door deze school, hetzij men komt in de werkplaats, waar men het maken van manden en matten enz. aan de jongens leert, hetzij men komt in het leslokaal voor muziek, waar net een jongen achter het orgel zit, die zo waar al in het bezit van het diploma-Toonkunst is; overal ziet men, hoe deze misdeelden trachten, zich paraat te maken voor den voor hen wel héél moeilijken strijd des levens. En natuurlijk, men heeft, als men die lichtlooze oogen ziet, wel diepe deernis met hen, maar toch, wat is het een voorrecht voor al deze kinderen, dat er een vereeniging is, die zich hun lot aantrekt en met blijden moed indertijd het werk voor hen aangepakt heeft om hen zoo te maken tot menschen, die althans de handen kunnen uitstekten.

En wie nu denken mocht, dat deze kinderen, een kleine zestigtal ongeveer, voor zichzelf de overtuiging hebben, dat ze er naar aan toe zijn, die heeft het toch geheel en al mis. Het zijn allen, naar het zich zoo laat aanzien, vroolijke jongens en meisjes. Ze doen wat stumperig, als ze op hun eentje door zoo'n lange gang hun weg moeten zoeken naar hun lokaal, maar overigens zou men niet zeggen, dat ze blind zijn. Hier leeren zij dan ook met de andere zintuigen

het eene, dat aanvankelijk onmisbaar scheen, te vervangen zoo goed dit maar kan.

„Bartimeüs.” Mooie naam voor deze vereeniging en haar instituut. Want verhaalt ons de Bijbel niet over Bartimeüs, dat hij aan den weg zat, bedelende, toen de Heiland aan hem voorbij ging? En hoe de Heiland hem genàs?

Nu kunnen wij, menschen, geen wonderen doen, maar we kunnen toch wel trachten des Heilands wensch te doen. En een dier wenschen is, dat wij den levenslast der blinden helpen dragen. Wat men dan kan doen door... neen, niet door dien last hun heelemaal af te nemen, want dat is verkeerde liefde, maar wel door te trachten, dien last lichter te maken; door ze te leeren, hoe hij het gemakkelijkst te dragen is. En dat leert men aan de kinderen het best door er flinke menschen van te maken. De last blijft dan wel, maar op het gezicht kan nog de glimlach wezen.

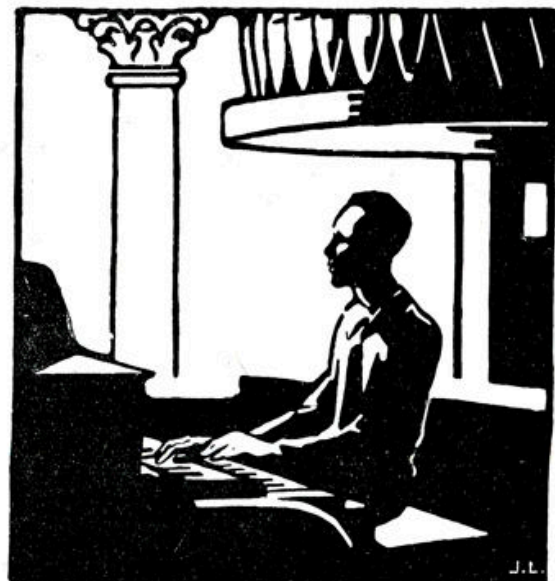
Wartoe we dit alles schrijven? Het is spoedig gezegd, want we gaan nu niet allerlei preciese mededeelingen meer doen. Dat laten we over aan het Bestuur der vereeniging. Maar dit staat vast: Het gebouw van „Bartimeüs” wordt te klein en de school wordt ook te klein. Er moet verandering komen. Straks heeft men over de zestig kinderen, en als er dan nóg meer komen, zal men ze moeten afwijzen. Omdat... men... geen... plaats... meer... heeft. Mag dat? Neen, dat mag niet.

Over eenige weken viert „Bartimeüs” zijn twaalf-en-half-jarig feest. Vele wederwaardigheden zijn al over de vereeniging heengegaan, en zelfs verbrandde het eerste gebouw, dat te Zeist aan het Zusterplein stond. Toch kwam men er weer bovenop, want Christelijk Nederland weet te helpen.

Nu moet er wéér geholpen worden, want er moet worden uitgebouwd en een vijftigduizend gulden is daarmede gemoeid. Men kan de kinderen nu eenmaal niet heenzenden als ze komen, want waar komen ze dan? O zeker, er zijn nog andere instituten, die het ongetwijfeld goed meenen, maar als er één kind is, dat den Bijbel noodig heeft, dan is 't het blinde kind. Want een kind met blinde oogen heeft wel in het bijzonder een verlicht hart noodig.

„Bartimeüs” viert straks feest. Een stil feest. Laat ons mede feestvieren, door de vereeniging te gedenken. Er moeten bazars komen, jeugdorganisaties kunnen helpen. Hoe? dat is niet onze zaak. Onze zaak was het, dit even mede te deelen; úw zaak is het, er over na te denken. En, als ge u innerlijk met ontferming bewogen voelt, een vraag te richten tot „Bartimeüs” te Zeist, waar ge dan vernemen kunt in welk opzicht er ook iets voor u te doen valt.

Q. A. DE R.

Voor het orgel